

РЕШЕНИЕ

№ 413

гр. Бургас, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АННА ИВ. ЩЕРЕВА

при участието на секретаря КИНА Н. КИРКОВА
като разглежда докладваното от АННА ИВ. ЩЕРЕВА Гражданско дело № 20232120105538 по описа за 2023 година
за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е образувано по искова молба на Д. П. Д. с ЕГН ***** от гр., със съдебен адрес гр.- адвокат Б. К., **против ПРОКУРАТУРА** на Република България. Ищецът предявява ревандикационен иск с правно основание **чл.108 от ЗС** - моли съда да приеме за установено по отношение на ответника, че е собственик на лек автомобил марка „...“, модел „...“, с ДК номер:, с автентичен идентификационен номер на рамата -, и да осъди ответника да му предаде владението върху описаното моторно превозно средство.

Обстоятелства, на които ищецът основава иска си: Твърди, че валидно е придобил собствеността върху описания лек автомобил с договор за покупко-продажба на МПС от 06.01.2021г., сключен с продавача Д. Д., която на 17.11.2020г. е закупила автомобила от италианско дружество „...“ SRL, от автокъща в гр. Т... При промяна на регистрацията на автомобила в България, контролните органи установили, че същият е с подправен идентификационен номер на рамата. Било образувано досъдебно производство № .../ 2022г. на ОД на МВР - Бургас, вх. № .../ 2022г., пор. № .../2022г. на Окръжна прокуратура - Бургас, по което процесният автомобил бил иззет като веществено доказателство. Извършеното трасологично изследване установило, че номерът на рамата е незаводски изпълнен. С постановление изх. № .../26.04.2023г. прокуратурата оставила без уважение

искането на ищеца за връщане на автомобила с мотив, че е постъпило и искане от „...“ ЕООД, действащо като представител на италианското застрахователно дружество „.....“ за предаване на иззетия лек автомобил. Така породеният спор за собственост бил разрешен чрез договор за спогодба, за който прокуратурата била изрично уведомена от „...“ ЕООД - италианското застрахователно дружество се отказва от исканията си за връщане на вещественото доказателство и от всякакви претенции за собственост, включително и претенции за обезщетение срещу ищеца по отношение на процесния лек автомобил. С последваща молба вх. № .../ 22 от 15.05.2023 г. ищецът отправил ново искане за връщане, което също било оставено без уважение с постановление изх. № .../ 22г. от 19.05.2023г. Ищецът счита, че с този отказ ответникът не е съобразил липсата понастоящем на спор за собствеността на автомобила и липсата на претенции на трето лице. Поради това ищецът счита за незаконосъобразно, продължаващото задържане на автомобила от страна на ответника поради липса на предпоставките на чл.109 и чл.113 от НПК - няма претенции на други лица по отношение на автомобила, извършени са необходимите процесуални действия и вещта не е нужна за целите на разследването.

В преклузивния срок по чл.131 ал.1 от ГПК ответникът представя **писмен отговор**. По възраженията на ответника по допустимостта на иска съдът се е произнесъл с определението по чл.140 от ГПК - № 6815/ 01.12.2023г. Ответникът оспорва иска и по основание.

Счита, че не са налице предпоставките на чл.108 от ЗС за уважаване на иска, тъй като ответникът не владее вещта, а я държи на правно основание - чл.111, ал.1 и ал.2 от НПК, съгласно която разпоредба веществените доказателства се пазят, докато завърши наказателното производство. Позовава се и на чл.111, ал.2 от НПК като твърди, че евентуално връщане на вещественото доказателство ще затрудни разкриването на обективната истина в наказателното производство. Сочи, че връщането на вещта преди завършването на наказателното производство е от компетентността на прокурора, а отказът му може да бъде обжалван пред първоинстанционния съд по реда на НПК. Счита, че при липсата на данни за прекратяване на наказателното производство и за отмяна по реда на НПК на отказа на прокурора да върне автомобила, не е налице последната предпоставка за уважаването на ревандикационния иск. Сочи и наличие на неразрешен от граждански съд гражданскоправен спор за собствеността на вещта, който на основание чл.113 от НПК е пречка за връщането ѝ.

След съвкупна преценка на доводите на страните, на събраните по делото доказателства и на разпоредбите на закона, Бургаският районен съд намира за установено следното:

Ищецът Д. П. Д. се легитимира като собственик на описания автомобил с договор за покупко-продажба на МПС с нотариална заверка на подписите, сключен на 06.01.2021г. в гр. Бургас, с който е закупил

автомобила от продавача Д.. Т..Д.. Продавачката по този договор се е легитимирила като собственик на автомобила с договор за продажба, сключен на 17.11.2020г. в обикновена писмена форма, с който е закупила автомобила от „...“ SRL /“...“ ООД/ - дружество със седалище в гр. Т., Липсва удостоверяване на мястото на сключване на този договор. В регистрационните талони на автомобила е посочена дата на първа регистрация преди посочената сделка от 17.11.2020г. – 10.12.2019г. При двете сделки автомобилът е индивидуализиран с марка „...“, модел „.....“, с номер на рамата -

Страните не спорят и се установява от събраните писмени доказателства, че процесният лек автомобил марка „...“, модел „.....“, с ДК номер ..., с автентичен идентификационен номер на рамата -, е иззет по надлежния ред като веществено доказателство по досъдебно производство № .../ 2022г. по описа на ОД на МВР - Бургас, вх. № .../ 2022г. и пор. № .../2022г. на Окръжна прокуратура – Бургас, образувано за престъпление по чл.321, ал.3, предл.2, т.2 вр. ал.2 от НК - за това, че от месец ноември 2020г. на територията на страната и в гр. Бургас няколко лица участват в организирана престъпна група, създадена с користна цел за извършване на престъпления по чл.308, ал.2, чл.345а, ал.1 и чл.215, ал.2 вр. ал.1 от НК. Към момента това досъдебно производство не е приключило.

На 01.03.2023г. ищецът е отправил искане до Окръжна прокуратура – Бургас за връщане на отнетото веществено доказателство. С постановление от 25.04.2023г. прокурор при БОП е оставил молбата без уважение. Съгласно мотивната част на постановлението в хода на производството е установено подправяне на идентификационния номер на автомобила – оригиналният номер на рамата на автомобила е, а в България същият е регистриран с номер на рама, който не е заводски изпълнен. Установено е, че автомобилът е обявен за издирване от италианските власти, като предмет на кражба в гр. Освен ищецът, молба за връщане на автомобила е депозирана и от К.И..К., действащ като управител на „...“ ЕООД – гр. ...– представител на „.....“ със седалище в гр. ..., ... В тази молба било посочено, че по застраховка за кражба на превозното средство застрахователното дружество „...“ е изплатило застрахователно обезщетение на собственика на този автомобил „.....“ SRL, поради което след изплащането на обезщетението застрахователят е встъпил в правата на собственика. Отказът на прокурора да върне автомобила на ищеца е мотивиран с така установения гражданскоправен спор за собствеността на автомобила, който следва да бъде разрешен по съдебен ред, както и с обстоятелството, че връщането на автомобила е пречка за разкриване на обективната истина по наказателното производство и би затруднило хода на разследването.

На 15.05.2023г. ищецът е отправил ново искане до БОП за връщане на автомобила, основано на писмено изявление от 28.02.2023г. К.. И..К..-управител на „...“ ЕООД, пълномощник на „.....“ - ..., с което след сключена спогодба с ищеца е декларирал, че се отказва от исканията си за връщане на

автомобила, отнет като веществено доказателство. Ищецът представя спогодба от същата дата, сключена между него и застрахователно дружество „...“ – ..., действащо чрез пълномощника си К.И.К.– управител на „...“ ЕООД. Страните по тази спогодба са заявили, че прекратяват възникналия помежду им спор за собственост на лекия автомобил, като застрахователното дружество оттегля претенцията си за собственост на автомобила в полза на ищеца като правоимащ собственик, в замяна на което ищецът е заплатил на упълномощения представител К.К. сумата от 4500 евро. И по това искане е постановен отказ – с постановление от 19.05.2023г., основано отново на съображенията за гражданскоправен спор за собствеността на автомобила и за пречка за разкриване на обективната истина в наказателното производство и затрудняване хода на разследването при връщане на автомобила.

Не е спорно, че и към момента на приключване на устните състезания досъдебното производство не е приключило, като не е постановявано връщане на процесния автомобил.

При така събраните по делото доказателства съдът прави следните изводи :

Пазенето на веществени доказателства в наказателния процес е изрично уредено от законодателя – на основание чл.111, ал.1 от НПК веществените доказателства се пазят, докато завърши наказателното производство. Законът /ал.2/ допуска предмет, изет като веществено доказателство, да бъде върнат на правоимащо лице и преди да завърши наказателното производство, само когато това няма да затрудни разкриването на обективната истина. Приложима за настоящия спор е и нормата на чл.113 от НПК, която постановява, че при възникване на спор за право върху изети като веществени доказателства предмети, подлежащ на разглеждане по реда на ГПК, тези предмети се пазят, докато решението на гражданския съд влезе в сила.

Основателността на предявения ревандикационен иск по чл.108 от ЗС изисква кумулативното наличие на следните предпоставки : ищецът да е собственик на претендираната вещ; тя да се намира във фактическата власт на ответника и ответникът да я владее или държи без правно основание. Съдът приема, че в настоящото производство ищецът не проведе пълно главно доказване на активната си материалноправна легитимация по отношение на процесния автомобил, за който е безспорно, че е с манипулиран /подправен/ номер на рамата и е бил обявен за издирване от италианските власти. С представения договор за продажба на МПС с нотариална заверка на подписите на страните от 06.01.2021г., на който се основава претендираното право на собственост, ищецът е закупил процесния лек автомобил от трето лице – Д.Т.Д.. Съдът приема за недоказано правото на собственост на този праводател на ищеца, който се легитимира с договор за продажба от 17.11.2020г., сключен в обикновена писмена форма, без нотариална заверка на подписите и съдържанието, който е частен документ и на основание

чл.181, ал.1 от ГПК няма достоверна дата. Доказателства за придобивното основание на посочения праводател на Д..Т..Д. - „.....“ SRL също липсват.

Освен горното, осъществяването от ответника държане на процесната вещ се осъществява на законно основание - чл.109, чл.111 и чл. 113 НПК. Описаните две постановления на БОП, с които са оставени без уважение исканията на ищеца за връщане на процесния автомобил, са постановени по реда на чл.111, ал.3 от НПК и са влезли в сила, като по делото липсват доказателства ищецът да е упражнил правото си да обжалва тези актове пред първоинстанционния наказателен съд. С оглед предявената пред Прокуратурата претенция за връщане на автомобила и от чуждестранното юридическо лице – застрахователя „.....“, съдът приема че е налице спор за собствеността на автомобила по смисъла на чл.113 от НПК. Този извод се основава на тълкувателно решение № 2/ 12.11.2014г. по т. д. № 2/ 2014 г. на ОСНК на ВКС, което приема, че за да е налице спор относно собствеността на вещта, не е необходимо да има висящо пред съд производство, а е достатъчно да са налице претенции на две или повече лица за връщането ѝ. Съдът не кредитира представените от ищеца договор за спогодба и писмено изявление на К..И..К., тъй като на основание чл.181 от ГПК тези частни документи също нямат достоверни дати. Освен това, по делото липсват доказателства за представителната власт на посоченото физическо лице К..И..К. по отношение на „.....“, което препятства проверката доколко правните действия на това трето лице обвързват чуждестранния застраховател, претендиращ регресни права върху вещта.

По тези съображения съдът приема, че по делото не се установиха предпоставките за уважаване на ревандикационната претенция, поради което предявеният иск е неоснователен и ще бъде отхвърлен.

На основание чл.78, ал.3 вр. ал.8 от ГПК ищецът следва да заплати на ответника претендираните разноски за юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл.37 от ЗПП и чл.25, ал.1 от НЗПП съдът определя в размер на 100 лв.

Мотивиран от горното, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на Д. П. Д. с ЕГН ***** от гр.съдебен адрес гр. Бургас, ул. „.....- адвокат Б. К., да бъде прието за установено по отношение на ПРОКУРАТУРА на Република България, че ищецът е собственик на лек автомобил марка „....“, модел „.....“, с ДК №..., с автентичен идентификационен номер на рамата - ..., и да бъде осъден ответника да му предаде владението върху на това моторно превозно средство, отнето като веществено доказателство по досъдебно производство № .../ 2022г. на ОД на МВР - Бургас, вх. № .../ 2022г., пор. № .../2022г. на Окръжна прокуратура - Бургас.

ОСЪЖДА Д. П. Д. с ЕГН ***** от гр. със съдебен адрес гр. ...

- адвокат Б. К., да заплати на ПРОКУРАТУРА на Република България разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на **100 лв.**

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____